

Så vi må konstatere, at regeringen har valgt den lange vej i denne sag; den lange, seje vej, hvor Danmarks internationale anseelse skal slæbes i sølet ved Den Internationale Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg og i FN's menneskerettighedskomitéer, hvor regeringen ikke vil kunne gøre sig nogen forhåbning om, at dete spørgsmål vil forsvinde, bare man trækker det i langdrag længe nok. Regeringen har valgt at trække pinen ud, og det synes jeg er meget slemt for Danmarks internationale anseelse.

Hr. Rosing var inde på, at der i andre lande, hvor kolonimagter har foretaget overgreb, er sket det, at der er fundet løsninger, hvor der er givet æresoprejsning, og hvor der er givet erstatning. Og det er pinligt, det er overpinligt, at vi danskere skal erkende, at vores land ikke er i stand til at leve op til de internationale forpligtelser, som vi har påtaget os i de dokumenter, som vi vel nok må betragte som de vigtigste overhovedet i denne verden, nemlig FN's Menneskerettighedskonvention.

Så vil jeg vende lidt tilbage til det, hr. Steenholdt var inde på, for jeg tror ikke, at man forstår denne sag helt til bunds, medmindre man tager de øjenvidneskildringer med, som vi har af det, der skete i maj 1953.

Jeg har også læst nogle af disse øjenvidneskildringer og læst, hvordan man to dage før tvangsforflytningen fik at vide, at nu måtte man af sted. De fik ikke en egentlig begrundelse, men præsten sagde, at det var et amerikansk ønske, at man skulle væk. Så måtte familiefaderen bygge en slæde, man måtte tage af sted, det var meget koldt, man måtte køre ud over sneen, og de små børn frøs.

Jeg har desværre ikke været i området, men jeg har fået fortalt, at der faktisk er 100 km til det sted, hvor de skulle være, og det er altså ikke et terræn som det, vi har her i Danmark, hvor der med mellemrum ligger en kro, man kan tage ind på og få et lille måltid og lidt varme. Sådan er forholdene altså ikke omkring Thule.

Jeg håber, man vil prøve at sætte sig ind i, hvilke barbariske vilkår man udsatte disse mennesker for. Det er en del af historien, som måske har en stærk følelsesmæssig dimension, men som jo også er årsagen til, at en æresoprejsning er så vigtig.

Så vil jeg vende mig lidt mod det juridiske og bede ministeren besvare de spørgsmål, jeg har stillet, som jeg synes er meget enkle og klare, og som vi sådan set ikke behøver de store undersøgelser for at nå til bunds i.

Det er for det første spørgsmålet om, hvorvidt den danske regering er bekendt med retsgrundlaget for det, der skete, om der foreligger en lov-hjemmel for det, der skete, og om der foreligger et retsgrundlag.

For det andet: Forelå der for befolkningen i disse dage – de to dage, der var, mellem de fik oplysningen, og til de blev tvangsforflyttet – noget retsligt instrument, som disse mennesker kunne benytte sig af, hvis de ønskede at få prøvet den afgørelse? Og det var altså en afgørelse, som ikke var truffet på retligt grundlag, men som bare forelå som en faktisk kendsgerning: at de havde da humme sig. Var der overhovedet et retsligt instrument, en klagemulighed, en domstolsadgang eller bare et eller andet sted, hvor de kunne henvende sig til for at få hjælp? Var der det, eller var der ikke?

Jeg tror, at alle, som har kender noget som helst til denne sag, selvfølgelig ved, at det var der ikke. Der var ikke et retsgrundlag, og der var ikke en ankemulighed. Der var ingen domstolsprøvelse, og der var ingen af de garantier, som grundloven foreskriver. Og jeg vil godt udfordre det medlem af dette Ting, som tør stille sig op på denne talerstol og bestride det, jeg her har sagt om retsgrundlaget. Jeg håber, at ministeren vil besvare spørgsmålet, for det er jo meget enkelt at besvare.

Jeg tror, at vi står i den situation, og det synes jeg er det pinlige for Danmark, at den eneste måde, hvorpå denne sag kan finde sin løsning, er altså, at foreningen af de tvangsforflyttede og deres efterkommere rejser sagen ved Menneskerettighedsdomstolen. Det er pinligt for vores land. Det er overpinligt for vores land, men det er åbenbart den eneste løsning.

Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at de vil vinde den retssag. Den kan netop af de juridiske grunde, som jeg har nævnt, ikke tabes, og så har jeg ikke engang været inde på spørgsmålet om beslutningens forhold – beslutningen, som altså ikke var en eksisterende retligt beslutning, men bare en ting, man gjorde med magt – til FN's Menneskerettighedskonvention.

Det vil ikke kunne lade sig gøre at forklare, hvad der skete, på en sådan måde, at Danmark kunne vinde en sådan retssag. Det kan man lige så godt se i øjnene. Det kan man lige så godt tage bestik efter. Hvorfor så trække denne pine i langdrag i årevis med et ydmygende og skandaløst resultat for Danmark til følge? Jeg må indrømme, jeg fatter det ikke! Jeg ved ikke, om ministeren kan forklare det? Hvad er det for